

споредъ тажъ ценѣ да уважаватъ и почитоватъ. — Чи и подданицы-те сѣ одричатъ отъ свои-те владѣтели, кои-то единъ пѣтъ отъ свой-атъ престолъ паднатъ. Ученицы-те сѣ стыдатъ отъ свой-атъ учитель, и избежаватъ сѣкакко съображеніе съ него, само ако е безчестно испадналъ, па макаръ было то или въ свое-то рожденно мѣсто, или въ свое-то отечество. — Потомцы-те забораваатъ свои-те благодѣтели, само ако сѣ пострадали и въ сиромашество паднали. — Нищо не е въ състояние да побѣди себичность-тѣ; тѣ е по стара, първа и по претежна отъ благородность-тѣ, отъ высокопочитаніе-то, отъ найтеснѣ-тѣ свързѣ на сродство-то и отъ своѣ-тѣ собственнѣ кръвъ; толко е она силна!

Зато не вѣрувай на рѣчи-те и на обѣщаніѣ-та челоѣчески; или, ако имъ и вѣрувашъ, а ты имъ недѣй сичко що ти кажатъ вѣрува; защо трѣбува да знаешъ, чи непостоянство-то е природно свойство на секиго челоѣка. То му е врожденно. Колко има такива челоѣцы, кои-то вѣчъ на пладне одричатъ онова, що сѣ въ исти-атъ день изкютра обѣщали. Нищо не е постоянно при челоѣцы-те; нищо не е при тѣхъ сакоги едно. — Спроти промѣнѣ-тѣ на състоаніе-то, на подовро, сирѣчь или на позло променува сѣ и тѣхно-то вътрешно увѣжденіе. Съ години-те сѣ променава и самъ челоѣкъ, менатъ сѣ желаніѣ-та, наклонности-те и нрави-те, а найпосле и самы-те неговы основоположеніѣ. Та и самы-атъ гласъ сѣ въ челоѣка променува, какъ то що сѣ и неговы-атъ ликъ променава. Какъвъ е нѣкой былъ лани въ това годишно время, сега вѣчъ не е такъвъ. Па що мыслишъ за себе, челоѣче, да ли си ты твърдъ и постояненъ? Да ли сѣ и ты неменишъ,